

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa „O.” Spółki jawnej w N.

przeciwko P. K.

o odszkodowanie za mienie powierzone łącznie ze sprawami z tytułu

odpowiedzialności wspólnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 listopada 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Spółecznych w N.

z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w N. oddalił powództwo [x] „O.” spółki jawnej w N. przeciwko P. K. o odszkodowanie za mienie powierzone.

Wyrokiem z dnia 16 września 2015 r. Sąd Okręgowy w N. uchylił powyższy wyrok i pozew odrzucił.

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to: 1) art. 366 k.p.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co doprowadziło do niesłusznego przyjęcia, iż wyrok Sądu Rejonowego w N. z dnia 10 lutego 2014 r., IV P (...) korzysta w niniejszej sprawie z powagi rzeczy osądzonej, gdy tymczasem w tamtej sprawie, w której dochodzono odszkodowania w kwocie 18.678,21 zł, Sąd Rejonowy prawomocnie orzekł wyłącznie co do roszczenia strony powodowej o

zapłatę odszkodowania obejmującego kwotę 4.200 zł, nie oddalając powództwa w żadnej części, a tym samym nie rozstrzygnął o aktualnie dochodzonym roszczeniu o zapłatę odszkodowania w kwocie 14.478,21 zł.; 2) art. 379 pkt 3 w związku z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co doprowadziło do uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i odrzucenia pozwu, w sytuacji gdy sprawa o zapłatę odszkodowania w kwocie 14.478,21 zł pomiędzy stroną powodową a pozwanym nie została dotychczas prawomocnie rozstrzygnięta.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością. Skarżący podniósł, że w wyroku z dnia 10 lutego 2014 r., IV P (...), Sąd Rejonowy nie oddalił powództwa ponad zasądzoną kwotę 4.200 zł, nie złożono również wniosku o uzupełnienie tego wyroku w trybie art. 351 § 1 k.p.c. Strona, która nie wystąpi o uzupełnienie wyroku w tym trybie może wytoczyć nowe powództwo o część pominiętą w orzeczeniu. Dochodzona aktualnie w niniejszej sprawie kwota 14.478,21 zł nie jest tym samym objęta powagą rzeczy osądzonej. Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia do okoliczności tych się nie odniósł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym

skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania już tylko dlatego, że - ograniczając się do powołania art. 351 § 1 k.p.c. - nie wskazuje przepisu (przepisów), którego naruszenie miałyby

wprost stanowić o wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Należy tylko zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest stanowisko, iż w procesie o dalszą - ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmienionych okolicznościach faktycznych odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego (por. uchwałę z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 29/94, LEX nr 84472); prawomocny wyrok rozstrzygający o części roszczenia ma moc wiążącą w sprawie, w której powód dochodzi pozostałej jego części, gdy obie części roszczenia wynikającego z tego samego stosunku prawnego oparte są na tych samych okolicznościach faktycznych (por. wyrok z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 89/05, OSNC 2007 nr 1, poz. 15); zasada odpowiedzialności pozwanego przesądzona w prawomocnym wyroku uwzględniającym część roszczenia, jest wiążąca w sprawie o zasądzenie pozostałej części (por. wyrok z dnia 6 marca 20014 r., V CSK 203/13, OSNC 2015 nr 2, poz. 23).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.